ఈవారం కథ

బాంబులపాలెం-ఒక సాహసగాథ

- లేపాక్షి

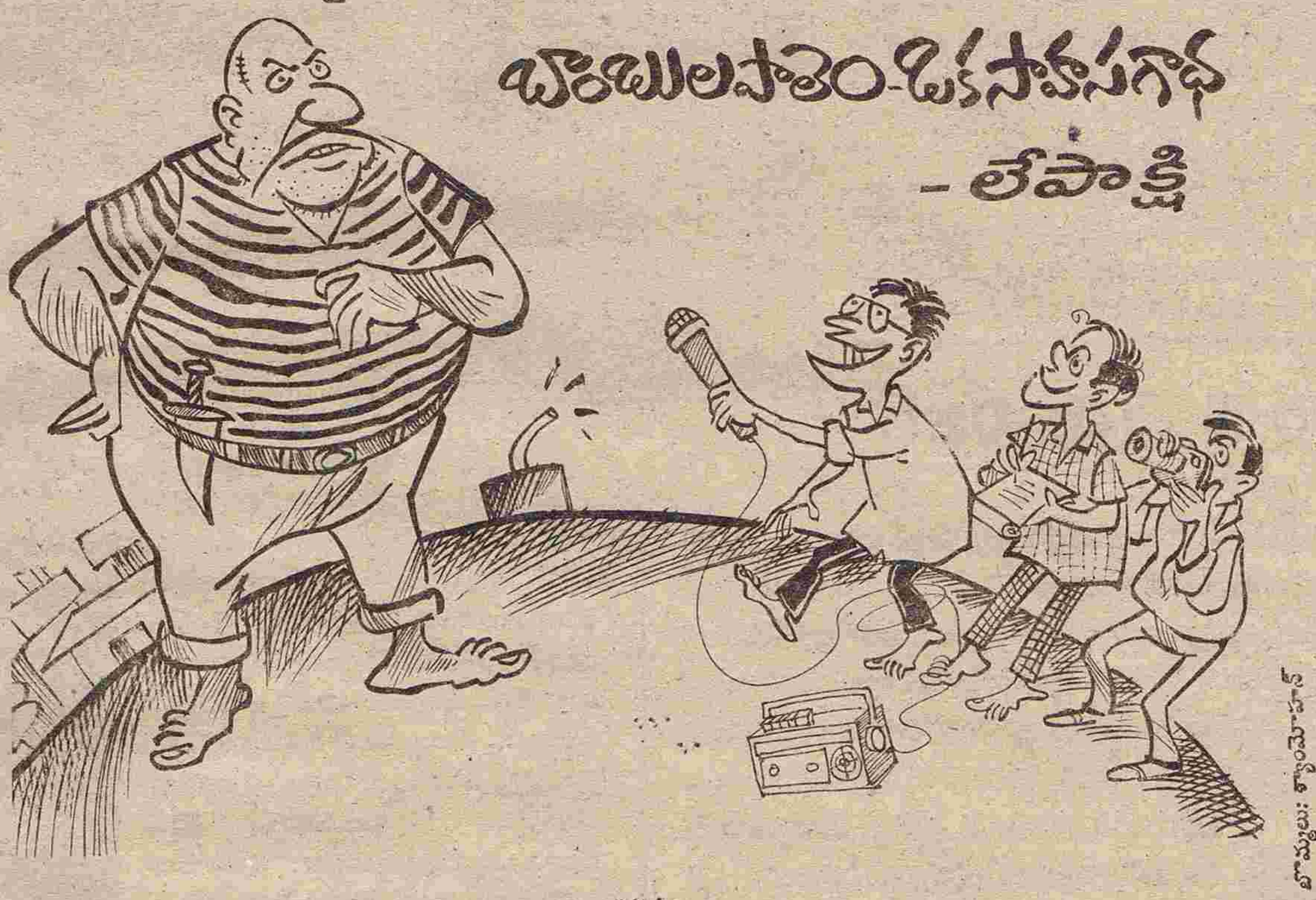

'మన కలకలం పత్రిక కలకాలం నిలవాలంటే అర్జెంటుగా సర్క్యులేషన్ పెంచాలి. లేకుంటే పత్రిక మూసేసి తిరిగొచ్చిన కాపీలని చిత్తుకాగితాల్లెక్కన అమ్ముకు బతకాల్సి వుంటుంది' అని హెచ్చరించాడు ఓరోజు ఎడిటర్ జోగినాథం స్టాఫ్ అంతటినీ పోగేసి. స్టాఫ్ అంతా అంటే ఎంతమందో అనుకునేరు రఘు, కెడి బాబు, నేను... అంతే.

'తప్పకుండా సార్. సర్క్యులేషన్ పెంచడం ఎంతసేపు? మేం ముగ్గురం బలాదూరు తిరిగయినా సరే అమ్ముతాం' అన్నాడు సబ్ ఎడిటర్ రఘు.

'నేను మా పక్కింటి వాళ్లకు, ఎదురింటివాళ్లకు తలా నాలుగు కాపీలు అంటగడతాను సార్' ఉత్సాహంగా అన్నాడు మరో సబ్ ఎడిటర్ కెడిబాబు.

'మా రిలెటివ్స్, ఫ్రెండ్స్‌ని చందాదారులుగా చేర్పిస్తాను సార్' అన్నాను నేను.

'మీ అందరి బొంద. సర్క్యులేషన్ పెంచడం అంటే పాతికా పరకా కాపీలు అంటగట్టడం కాదు. యిప్పుడు రెండువేలు వుందికదా. కనీసం యాభైవేలకు చేర్చాలి' అన్నాడు జోగినాథం తాపీగా

'యాభైవేలా!' అని భోరున ఆశ్చర్యపోయాం మేము.

'ఎస్...యాభైవేలు. ఆపైన మీ ఇష్టం' అని ఛాయిస్ మాకే వదిలేసి వెళ్లిపోయాడు ఎడిటర్.

మాది పక్షపత్రిక. నారాయణగూడలోని చిన్న గది దాని ఆఫీసు. ఎడిటర్ జోగినాథాన్ని కలుపుకుంటే మొత్తం నలుగురితో నడుస్తుందది. కంపోజింగ్, ప్రింటింగ్ అంతా బయటే చేయిస్తాము.

జోగినాథం సాహిత్యం విషయంలో కుచేలుడు. డబ్బు తెచ్చి పుస్తకం అచ్చేయడానికి అన్ని ఏర్పాట్లు చేసే వ్యక్తి అతను. అంతకు మించి అతనికేం తెలీదు.

సబ్ ఎడిటర్ రఘు సాహిత్యంతో పాటు మరి కొన్ని శాఖలు కూడా నిర్వహిస్తాడు. ఉదాహరణకు సర్క్యులేషన్ చూడటం, అడ్వర్టయిజ్‌మెంట్లు తేవడం, కాపీలు ప్రింటయ్యాక రైల్వే, బస్సు పార్శిళ్ల వంటి బాధ్యతాయుతమైన పన్లు చేయడం వంటివన్న మాట.

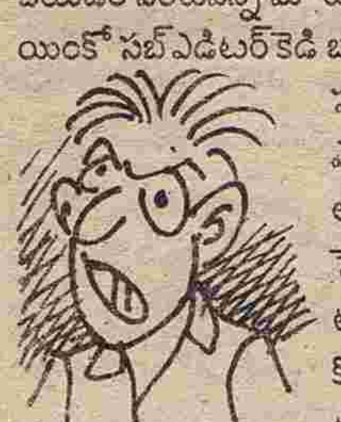

యింకో సబ్ఎడిటర్ కెడి బాబు. ఇతనికి పెద్దగా పని వుండదు. ఎవరూ లేనపుడు ఆఫీసును కని పెట్టుకొని వుండటం, రైటర్లు వస్తే టీ కొట్టువాడి దగ్గరకెళ్లి టీలు ఆర్డరివ్వడం వంటి పనులు చేస్తాడు. అప్పుడప్పుడు ఎడిటర్ మెప్పు కోసం ఇంటికెళ్లి వాళ్ల పిల్లల్ని ఆడించడం, మార్కెట్‌కెళ్లి కూరగాయలు తెచ్చివ్వడం చేస్తాడు. ఎడిటర్ దృష్టిలో ఇతడు చాకులాంటి సబ్ఎడిటర్.

యిక నేను. బయట కంపోజింగ్ చేయించిన మాటర్ తెచ్చి పేజీమేకప్ చేయించడం, ఆర్టిస్టులతో బొమ్మలు వేయించడం, కథలు, కవితలు రచయితల నుంచి అడిగి(అడుక్కు) తేవడం, వాళ్ల రెమ్యూనరేషన్లు యింటింటికి తిరిగి అందజేయడం...ఇలాంటి పనులు చేస్తాను.

ఇదీ మా ఆఫీసు కథ.

అలా చిన్న కుటుంబం చింత లేని కుటుంబంగా సాగుతున్న మా కథ జోగినాథం సర్క్యులేషన్ ప్రకటనతో మలుపుతిరిగింది. ఆ మలుపుకు వంకర తీయకతప్పని పరిస్థితి. అందువల్ల మేమంతా జీవితంలో తొలిసారి మెదళ్లకు పని చెప్పాం. ఏదోవిధంగా సంచలనం కలిగించే ఆర్టికల్ వేసి సర్క్యులేషన్ పెంచాలని నిర్ణయించుకున్నాం. రకరకాల ఐడియాలు తట్టాయి అందరికీ.

'నక్సలైట్లను ఇంటర్వ్యూ చేస్తే' కెడి బాబు సలహా ఇచ్చాడు.

అతడికేసి రఘు తొండను చూసినట్టు చూశాడు. 'అదేం పెద్దగొప్ప. యిప్పటికి లక్షమంది చేశారు. మనం చేసే ఇంటర్వ్యూ సాహస భరితంగా వుండాలి. అప్పుడే పాఠకులు మన పత్రికని విరగబడి కొంటారు' అన్నాడు.

అందరం చాయ్ తెప్పించుకొని తాగాం.

రఘు, కెడిలు సిగరెట్లు వెలిగించి ఆలోచనల్లో పడ్డారు. నేను కూడా ఫ్లాష్ లాంటి ఆలోచన కోసం సిగరెట్టు వెలిగించి రింగులు వదులుతూ

కూర్చున్నాను.

'ఐడియా! కడప బాంబుల గురించి రాస్తే. యిది కారు బాంబుల సీజన్ కదా' అన్నాడు రఘు ఎగ్జయిట్ అవుతూ.

నేనూ, కెడి అదిరిపడ్డాం. కాసేపటికి తేరుకొని 'సూపర్' అని ఎగిరి గంతేశాం.

మరుసటిరోజే మా సాహసయాత్ర మొదలైంది.

రాయలసీమ ఎక్స్‌ప్రెస్ కడప చేరుకునే సరికి బెర్త్ మీద నుంచి కెడి బాబు బద్ధకంగా కళ్లు తెరిచాడు. అంటే టైము పదయ్యిందన్న మాట. అతడు సాధారణంగా పొద్దున పదింటికి నిద్ర లేస్తుంటాడు. లేదా అతడు నిద్రలేచినప్పుడే టైము పదవుతుంటుంది.

స్టేషన్ నుంచి బయటకు రాగానే పనిలోకి దిగేశాం. బాంబుల పాలెం ఎటెళ్లాలండీ' అని అడిగాం వుత్సాహంగా దారినపోతున్న దానయ్యలను ఆపి.

అందరూ అదిరిపోయి 'మాకు తెలీదు, మాకు తెలీదు' అంటూ పారిపోయారు.

'ఇలా కాదు. మనం పోలీస్ స్టేషన్‌కెళ్లి అడిగితే వాళ్లే చెబుతారు' అయిడియా ఇచ్చాడు రఘు. అతడి ఐడియా నచ్చింది. జర్నలిస్టులంటే అందులోనూ ఇన్వెస్టిగేటివ్ జర్నలిస్టులంటే పోలీసులు గజ గజ వణికిపోతారు కనుక మా ఐడెంటిటీ చెప్పకుండానే కూపీ లాగాలనుకొని పోలీస్ స్టేషన్‌లో అడుగుపెట్టాం.

'సార్. యిక్కడ దగ్గర్లో బాంబుల పాలెం వుందంట కదా. ఎటెళ్లాలో చెబుతారా?' అని అడిగాం ఇన్‌స్పెక్టర్‌ని.

మా ప్రశ్న వినగానే స్టేషన్లోని పోలీసులంతా మెల్లగా దగ్గరకొచ్చి ముగ్గుర్నీ పట్టుకుని బరబరా యీడ్చుకుంటూ వెళ్లి సెల్లోపల తోసేశారు.

కాసేపటి తర్వాత ఎస్ఐ లాఠీ తీసుకొని లోపలికొచ్చాడు.

వచ్చీరావడంతోటే కెడిబాబు కాళ్లకేసి 'ఠా...ప్' మని కొట్టి 'చెప్పండి...ఎవరు మీరు...టైగర్సా? మిలిటెంట్సా? టెర్రరిస్టులా? నక్సలైట్లా? ఎందుకు మీకు బాంబులు చెప్పండి?' అన్నాడు మళ్లీ లాఠీ పైకెత్తి.

కెడి బాబు భోరున ఏడుపు అంకించుకున్నాడు. రఘూ, నేనూ గంభీరంగా వున్నా ముచ్చెమట్లు పోస్తున్నాయి.

'సార్. మేము ప్రెస్ సార్' అన్నాడు కెడి బాబు వుక్రోషంగా.

'యా (ప్రెస్సు). ప్రెస్సయితే పెండ్లి పత్రికలు అచ్చుకొట్టుకోకుండా బాంబులెందుకు మీకు' అని గర్జించాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

'ప్రెస్సంటే ఆ ప్రెస్సుకాదు సార్. మేము జర్నలిస్టులం' అన్నాడు రఘు సమయస్ఫూర్తితో.

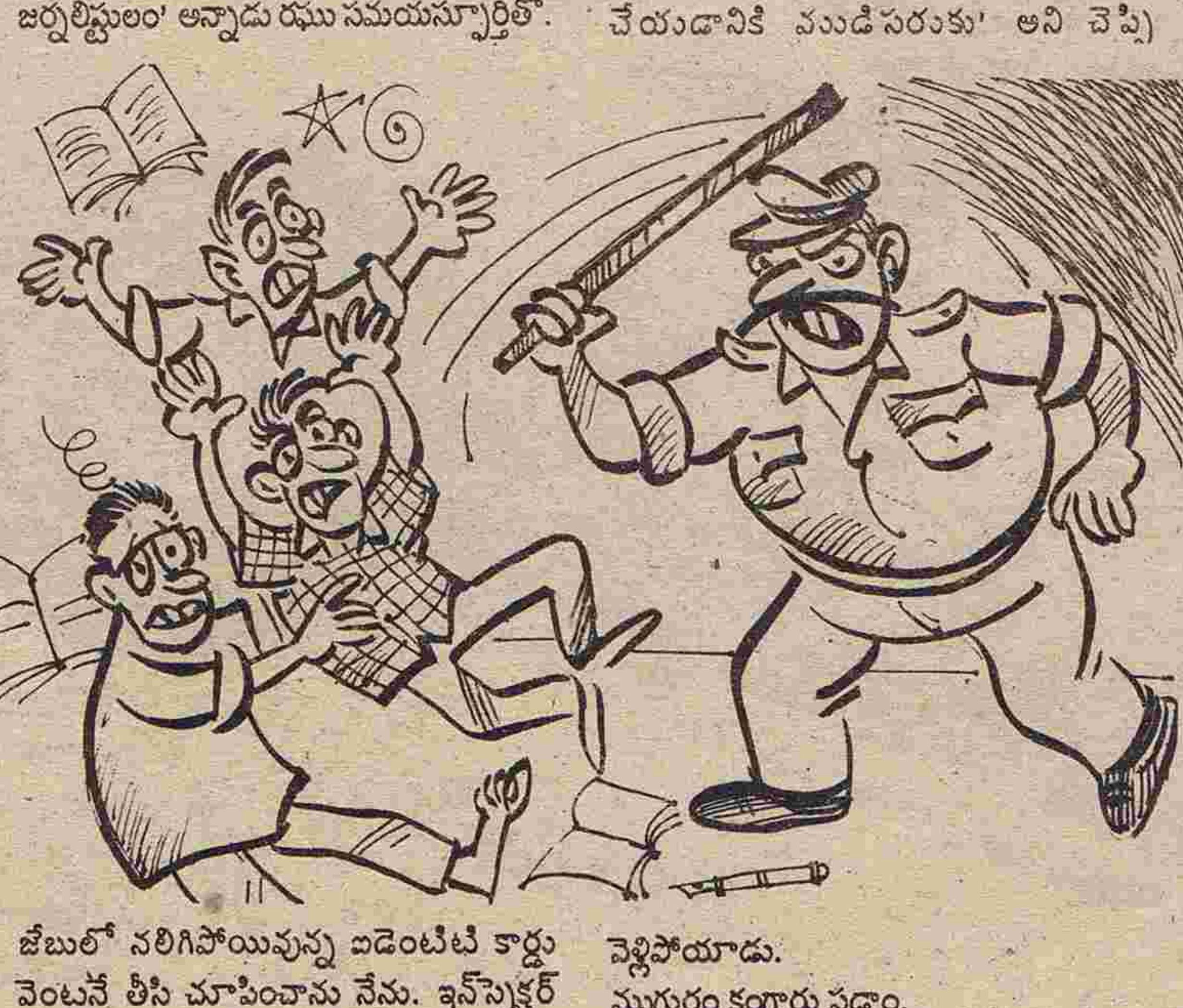

జేబులో నలిగిపోయివున్న ఐడెంటిటి కార్డు వెంటనే తీసి చూపించాను నేను. ఇన్‌స్పెక్టర్ చల్లబడ్డాడు.

'బలేవాడివే. యీ ముక్క ముందే చెప్పొద్దా?' అని అందరికీ టీలు తెప్పించాడు. ఆ తర్వాత సిగరెట్ ప్యాక్ మీద మ్యాప్ గీసి బాంబుల పాలెం ఎలా వెళ్లాలో చెప్పాడు.

బతుకుజీవుడా అనుకుంటూ ముగ్గురం బాంబులపాలెం వెతుక్కుంటూ బయలుదేరాం. ఆ వూరిని సమీపించే కొద్దీ మాకు టెన్షన్ పెరిగిపోసాగింది.

'గువ్వలా ఎగిరిపోవాలి..ఆ బాంబుల పాలెం చేరుకోవాలి' అంటూ బాబు పాట అందుకున్నాడు ఆకాశం వైపు చేతులు సాచి.

'నోరుమూసుకో... నీపాట ఎవరైనా విన్నారంటే బాంబేసి చంపేసిగ్రలు' అన్నాడు రఘు.

బాబు తక్కున నోరు మూసుకున్నాడు.

ఎక్కడో దూరంగా బాంబులు పేలుతున్న శబ్దం. కెడి బాబు మాటిమాటికీ ఎగిరిపడుతున్నాడు. కొద్దిసేపయ్యాక వాటి శబ్దానికి అలవాటు పడిపోయాడు.

ముగ్గురం వెళ్లి వూరి పెద్ద రామిరెడ్డిని కలిశాం. నా పేరు చెప్పి విలేకరిగా పరిచయం చేసుకున్నాను.

'నా పేరు రఘు. నేను కూడా విలేకరినే. ఇంకా కథలు, కాకరకాయలు రాస్తుంటాను' అన్నాడు రఘు వినయంగా నవ్వుతూ.

'కథలు సరే. కాకరకాయలు రాయడమేమిటి?' అనుమానంగా అడిగాడు రామిరెడ్డి.

'కాకరకాయలంటే కవితలు సార్. అవి వినడానికి చేదుగా వుంటాయి కదా.. అందుకే కాకరకాయలన్నాడు' ఎలా సర్దేశానో చూశావా అన్నట్టు మాకేసి చూస్తూ అన్నాడు కెడిబాబు.

'వింటానికి చేదుగా ఏంటి నీ మొహం, తింటానికి చేదుగా వుంటాయి గానీ' అన్నాడు రామిరెడ్డి జిడ్డులా పట్టుకొని.

కెడికి ఏం చెప్పాలో అర్థం కాక గుటకలు మింగాడు.

ఇంతలోనే ఓ రెండులారీలు జొయ్‌మంటూ వచ్చి మాకు కొంచెం దూరంలో ఆగాయి. అందులోంచి రైతులు బస్తాలు దించడం మొదలెట్టారు. దారిన పోతున్న ఒకతణ్ణి ఆపి ఏంటని అడిగాం.

అతడు మావైపు ఎగాదిగా చూసి 'అది కూడా తెలీదా. నల్ల మందు. బాంబులు తయారు చేయడానికి ముడిసరుకు' అని చెప్పి వెళ్లిపోయాడు.

ముగ్గురం కంగారు పడ్డాం.

తర్వాత ఊరు చూద్దామని బయలుదేరాం.

ఉన్నట్టుండి మా ముందు ఓ బాంబు ఢామ్మని పేలింది. దాని శబ్దానికి కెడిబాబు నిలువునా కూలిపోయాడు. నాకు, రఘుకు చెమటల్లు పట్టాయి. కానీ అక్కడున్నవారు తల కూడా ఎత్తకుండా ఎవరి పనుల్లో వాళ్లున్నారు. పిల్లలు ఆడుకుంటూ ఆడుకుంటూ టపాకాయల శబ్దం విన్నట్టు కేరింతలు కొడుతున్నారు. ఇద్దరం బాబుని మోసుకుని పక్కనే వున్న ఇంటి అరుగు మీదికిచేర్చాం.

మా చెమట బిందువులు బాబు మొహం మీద పడటంతో అతడికి మెలుకువొచ్చింది.

'ఇప్పుడు నేనెక్కడున్నాను' అన్నాడు సినిమాలోలా కళ్లు నులుముకుంటూ.

ముగ్గురం ఇంట్లోకి తొంగిచూశాం. పదిమంది కూలీలు అటూ ఇటూ కూర్చుని బాంబులు కడుతున్నారు. మరి కొంత మంది కొంచెం ఎడంగా కూర్చుని వాటిని పార్సిల్ కడుతున్నారు. మేం ముగ్గురం గడగడ వణుకుతూ నిల్చున్నాం.

'రేపు సందకాడకంతా యేసెయండి వాణ్ని' బ్రహ్మానందం స్టయిల్లో సీరియస్‌గా ఆదేశాలిస్తూ ఒక పంచెకట్టు పెద్దాయన బయటకొచ్చాడు.

'యా వూరున్నామన్నీ. యర్రగడ్డలకోసమా? యెన్ని మూటలు గావాల. ముందు మాదిరిగాదు. క్యాష్ చేతిలో బడితేనే డెలివిరీ. మూట ఇరవై అయిదువేలు' అన్నాడు మాతో గడగడా. మేం కంగారుగా చూస్తున్నాం అతణ్ని.

యింతలో యింట్లోంచి అతని మనుషులు బయటకొచ్చి మా గురించి చెప్పారు.

'మీ పాసుగాల పేపరోళ్ళా. రాసుకోండిగానీ ఈ రాత్రేలమాత్రం వూళ్ళో తిరగొద్దు మా వోళ్లు యాటకి బైయల్దేర్తా వుండారు. అన్నం తిని మిద్దెమింద గమ్మున పడుకోపోండి' అని వీధిలో ఆగివున్న జీపులోకి తన పదిమంది మనుషులతో, బుట్టడు బాంబులతో ఎక్కి వెళ్ళిపోయాడు పెద్దాయన.

ఆ రోజు రాత్రి మిద్దెమింద బిక్కు బిక్కుమంటూ పడుకున్నాం కాని ఎంతకూ నిద్రపట్టలేదు. అక్కడక్కడా ఢాం ఢామ్మని శబ్దాలు వస్తూనే వున్నాయి. మాకు కొంచెం దూరంగా పడుకోనున్న కుర్రాణ్ణి లేపి అడిగాము ఆ శబ్దాలు ఏంటని.

'నిన్న సుబ్బారెడ్డిని బసిరెడ్డి గ్రూపోల్లు సంపేసినారులే. యీ పొద్దు బసిరెడ్డి గ్రూపోల్లు సుబ్బారెడ్డి గ్రూపోల్ల మిందకి బాంబులేస్తా వుండారనుకుంటానన్నా' అన్నాడు పడుకుంటూ.

మాకింక ఆ రాత్రి నిద్రపట్టలేదు.

తెల్లారుతూనేలేచి మాక్కనిపించిన ఓ పదిమందిని పోగేసి ఇంటర్వ్యూ మొదలెట్టాం.

బాంబులు తయారు చేయడానికిచాలా ఖర్చవుతుంది కదా! మీకు డబ్బెక్కడిది? వ్యవసాయంతో వస్తుందా?'

'వ్యవసాయమా! రాయలసీమలో పైగా కడప వ్యవసాయంలో డబ్బొస్తుందాన్నా...ఎప్పుడూ కొట్లాటలతోనే సరిపాయె టైమంతా' అన్నాడొకడు.

'బాంబులు తయారు చేసుకోను కుటీరపరిశ్రమ కింద గ్రామీణ బాంకులు లోన్లు యిస్తాయిలే' అన్నాడు యింకొకడు.

'ఇది చట్టవిరుద్ధమైన పని కదా? వీటికి లోన్లు ఇస్తారా?'

'అది మాకు తెల్దు. టైంకు వాయిదాలు కట్టేస్తాం. అందుకని బ్యాంకులోళ్లు సచ్చినట్టు యిస్తారు' అన్నాడు మీసాల గంగిరెడ్డి అనే వ్యక్తి.

'ఒకవేళ యివ్వకపోతే' కెడి బాబు అడిగాడు.

'ఇవ్వడా..ఏం వాడబ్బసొమ్మా..ఇవ్వకపోతే అంతే.. ఒకబాంబు సాలు వాడూ వుండడు, వాడి బాంకూ వుండదు' అన్నాడు గంగిరెడ్డి.

కెడిబాబు కొంచెం వెనక్కి తగ్గాడు.

'యీ సంవత్సరం బాంబుల తయారీలో ఎంత ఆదాయం వచ్చింది' అని అడిగాడు రఘు.

'ఆ..ఎంతొచ్చింది..పదిలక్షలు. అంతే' అన్నాడు చిన్న గంగిరెడ్డి.

'అంత డబ్బు వచ్చిందా. దాంతో ఏం చేస్తావు?'

'కోటేశ్వరరావును లేపాలనుకుంటున్నా' అన్నాడు గంగిరెడ్డి.

'ఆయనెవరు?'

'కోటిపల్లి గంగిరెడ్డి అని మా ఎక్స్‌పార్టీవోడు వున్నాడు. వాని లాయర్. కోటిపల్లి గంగిరెడ్డిగాని దిక్కు వాదించొద్దు అని ఎంత చెప్పినా వినకుండా వాదిస్తానే వుండాడు'

'అలా ఒకర్నొకరు చంపుకుంటూ వుండేకంటే

(మిగతా 13వ పేజీలో)

15

మనసు వైద్యం

? నేను మెడిసిన్ ఫైనల్ ఇయర్ చదువుతున్నాను. సెకండ్ ఇయర్ నుండి ఒక మత్తు ఇంజక్షన్‌కి అలవాటు పడ్డాను. ఇప్పుడు దాదాపు రోజుకి ఎనిమిది నుండి పది ఇంజక్షన్లు తీసుకుంటున్నాను. ఇంతకు మునుపు చాలా యాక్టివ్‌గా వుండే వాడిని. ఇప్పుడు చాలా నిరాశా నిస్పృహలతో బతుకుతున్నాను. తల్లి దండ్రులను మోసం చేస్తున్నాననే భావం మనసులో దృఢంగా నాటుకు పోయింది. నేను ఒకవేళ ఎం.బి.బి.ఎస్. పాస్ అయినా కూడా నా వృత్తికి తీరని ద్రోహం చేస్తానేమో అన్న చింత ఎక్కువై, ఆత్మహత్య ఒక్కటే శరణ్యమేమో అన్న ఆలోచన ఎక్కువగా వస్తోంది. నేను మీ దగ్గరికి రావాలని అనుకుంటున్నాను. దయచేసి నాకు తగిన సలహా ఇవ్వగలరు.

– ఎల్.వి. సుధాకర్, విశాఖపట్నం

! మీ ఉత్తరాన్ని పూర్తిగా చదివాను. ఏదో తమాషాకి మొదలైన అలవాటు మిమ్మల్ని ఎంతగా దిగజార్చిందో తెలుస్తోంది. మొదట్లో ఏదో "కిక్" వచ్చినట్టుగా అనిపించినా, పోనూ పోనూ ఈ చెడు అలవాటు మీలో శారీరక, మానసిక రోగాల్ని తెస్తుంది. కోపం, భయం, ఆందోళన, నిరాశ, నిస్పృహలు ఎక్కువవుతాయి. మీరు వెంటనే విశాఖపట్టణంలోని మంచి సైకియాట్రిస్టును కలవడం మంచిది. మీరు ఈ సమస్య నుండి బయట పడగలిగితే మంచి భవిష్యత్తు వున్నదని పదే పదే ఆటో సజెషన్స్ ఇచ్చుకోండి. ఈ అలవాటు వున్న స్నేహితుల సాంగత్యానికి దూరంగా వుండండి. మీ తల్లిదండ్రులు మీపై ఎన్ని ఆశలు పెట్టుకున్నారో ఒకసారి ఊహించుకోండి. ఈ సమస్య నుండి బయటపడాలనే గట్టి నిర్ణయాన్ని ఎట్టి పరిస్థితుల్లో కూడా మార్చకండి. ఒకవేళ అక్కడ మీకు వీలు కాకపోతే హైదరాబాద్ రాగలరా? అవర్షన్ థెరపీ, సైకోథెరపీ, హిప్నోథెరపీల ద్వారా మిమ్మల్ని బాగు చేయడానికి ప్రయత్నిస్తాను. మా ఇండియన్ అకాడమీ ఆఫ్ హిప్నాసిస్‌లోని సైకియాట్రిస్టు, సైకోలజిస్టులను కూడా మీరు కలువవచ్చు. ఆల్ ది బెస్ట్.

? మావారి వయస్సు 29 సంవత్సరాలు. నా వయస్సు 23 సంవత్సరాలు. దాదావు రోజూ సెక్స్ చేసుకుంటాము. కాని ఆయన ఎందుకో ఇష్టం లేనట్లుగా ప్రవర్తిస్తారు. సెక్స్ కూడా మెకానికల్‌గా చేసుకుంటూ పోతారు. ఏ మాత్రం ఆ సమయంలో మాట్లాడరు. నాకు పూర్తి అసంతృప్తిగా వుంది. నేను ఏం చేస్తే ఆయన్ని మార్చగలను?

– ఎం. ముంతాజ్, వికారాబాద్

! సెక్స్ అనేది పూర్తిగా భార్యాభర్తల ప్రైవేటు విషయం. మీరిద్దరూ మంచి మూడ్‌లో వున్నప్పుడు ఈ విషయంలో మనసు విప్పి మాట్లాడుకోవడం మంచిది. సెక్స్ అనేది రెండు శరీరాల కలయిక కాదు. రెండు మనస్సుల కలయిక. మీరు చెప్పినట్టుగా చాలా మంది భర్తలకి ఈ విషయం తెలియకుండా ఏదో మెకానికల్‌గా చేసుకుని పోతారు. కాని, ఆ సమయంలో ప్రేమగా మాట్లాడడం, స్పర్శించడం, ఆమెను ఎంత గాఢంగా ప్రేమిస్తున్నారో, వాంఛిస్తున్నారో ఆమెకు తెలియజేయడం, సెక్స్ అయిపోయిన తరువాత అటు తిరిగి పడుకోకుండా ఆమె మీ జీవితాన్ని ఎంత ప్రభావితం చేసిందో చెప్పడం లాంటివి చేయగలిగితే సెక్స్ జీవితంలో ఆనందం ఇంకా ఎక్కువవుతుంది. మీ భర్తకు సైకలాజికల్ కౌన్సిలింగ్ చేయగలిగితే అతనిలో తప్పకుండా మార్పు రావడానికి ఆస్కారం వుంది.

? మత్తుకి అలవాటు పడ్డాను. ఆత్మహత్యే శరణ్యమా
? మా ఆయన సెక్స్‌కూడా మెకానికల్‌గా చేసుకు పోతారు. ఆయన్ని మార్చగలనా
? నాకు ఆడవారికన్నా మగవారిపైనే కోరిక ఎక్కువ. నాభార్యని సంతృప్తి పరచగలనా

? నాకు ఎందుకో ఆడవారి కన్నా మగవారిపైన ఎక్కువ కోరికగా వుంటుంది. చిన్నప్పుడు నన్ను మా చిన్నాన్న వాడుకోవడమే ఇందుకు కారణమేమో అనిపిస్తుంది. తల్లిదండ్రులు పెళ్ళి చేసుకోమని బలవంతం చేస్తున్నారు. చాలా భయంగా వుంది. నా భార్యని తృప్తి పరచలేనేమోనని చాలా బెంగగా వుంది. కానీ, ఈ విషయం నా తల్లిదండ్రులకి ఏ మాత్రం తెలియదు. ఎవరినీ సంతోషపెట్టలేని ఈ జీవితం వ్యర్థం అనిపిస్తోంది. మీరేమైనా నాకు సహాయం చేసి నా జీవితాన్ని బాగు చేయగలరా? నేను హైదరాబాదు వచ్చి ఎన్ని రోజులైనా వుండడానికి, ఎంత ఖర్చయినా భరించడానికి సిద్ధంగా వున్నాను. దయచేసి నా జీవితాన్ని బాగు చేయండి.

– ఎన్. శ్రీనివాస్, బెంగుళూరు

! మీకున్న మానసిక సమస్యను "హోమో సెక్సువాలిటీ" అంటారు. ప్రకృతికి విరుద్ధంగా పోవడం ఏ మాత్రం మంచిది కాదు. మీకు ఈ సమస్య నుండి బయట పడాలని వుంటే మీరు తప్పకుండా మామూలు మనిషి కాగలరు. మీరు మీ సమస్య తీరడానికి ఇంత దూరం రావలసిన అవసరం లేదు. బెంగుళూరులోనే వున్న NIMHANSకు వెళ్ళి మీరు పూర్తిగా బాగు కావచ్చు. ఏ మాత్రం భయపడకండి. మీరు మీ చెడు అలవాటుని మానుకుని మామూలు మగవాడిలాగ కాగలరు. పెళ్ళి చేసుకుని మీ భార్యని సుఖపెట్టగలరు కూడా! ఐ విష్ యూ ఆల్ ది బెస్ట్.

? నాకు కొత్త వాళ్ళతో మాట్లాడాలంటే చచ్చేంత భయం. ఇక అమ్మాయిలతో మాట్లాడాలంటే చాలా సిగ్గు వేస్తుంది. ఏదో తెలియని అనుమానాలు, భయాలు మనస్సులో చాలా వున్నాయి. మా స్నేహితులంతా బాగా యాక్టివ్‌గా వుంటారు. కాని, నేను వాళ్ళలా సరదాగా మాట్లాడలేను. నాకు మొహమాటం కూడా చాలా ఎక్కువ. ఏమి మాట్లాడినా తప్పు మాట్లాడతానేమోనన్న భయం, ఎదుటివాళ్ళు ఏమనుకుంటారేమోనన్న ఫీలింగ్ చాలా వుంటుంది. నేను ఆత్మవిశ్వాసంతో ముందుకు సాగగలనా?

ఎల్.ఎస్. ఆనందం, కామారెడ్డి

! మీకు చాలా ఆత్మన్యూనతా భావం వున్నది. అంతే కాకుండా మీరు నెగటివ్‌గా కూడా బాగా ఆలోచిస్తున్నారు. మీరు సున్నితంగా వుంటే ఎదుటివారు సాడిస్టిక్‌గా మారతారు. కాబట్టి ప్రతి చిన్న విషయానికి అతిగా రియాక్ట్ కావద్దు. ప్రతి చిన్న విషయాన్ని భూతద్దంలోంచి చూడవద్దు. మేము నిర్వహించే "పర్సనాలిటీ డెవలప్‌మెంట్" కోర్సుకి మీరు రాగలిగితే మీలో నిద్రాణమై వున్న ఆత్మవిశ్వాసాన్ని మీరు తప్పకుండా ఉపయోగించుకుని జీవితంలో తప్పకుండా పైకి రాగలరు.

? నేను చాలా లావుగా వుంటాను. ఎంత బరువు తగ్గిద్దామని ప్రయత్నించినా వీలు కావడం లేదు. ఈ మధ్యనే వచ్చిన ఒక ప్రకటన ప్రకారం కొన్ని క్యాప్సుల్స్ తీసుకోవడం వల్ల నాజూకుగా తయారు కావచ్చని తెలుసుకున్నాను. ఇది ఎంత వరకు నిజం?

– ఎ. విజయశ్రీ, వికారాబాద్

లావు తగ్గడానికి ఎటువంటి మందులు కూడా లేవు. రెగ్యులర్‌గా వ్యాయామం చేస్తూ చక్కటి ఆహార నియమాలు పాటించగలిగితే చక్కటి ఫలితాలు వుంటాయి. బరువు తక్కువ అవ్వాలని వుండి మీరు దాన్ని సాధించలేకపోతే తప్పకుండా మీకు హిప్నోథెరపీ ఉపయోగపడుతుంది. ప్రయత్నించి చూడండి.

– డాక్టర్ వి. నగేష్

మనసువైద్యం శీర్షికకు మీ మానసిక సమస్యలను వివరంగా రాయండి. డాక్టర్ నగేష్ సమాధానాలతో ప్రచురిస్తాం. మీ వుత్తరాలు కింది చిరునామాకు పంపండి.
మనసువైద్యం, ఆదివారం
ఆంధ్రజ్యోతి, రోడ్‌నెంబర్–8,
బంజారాహిల్స్, హైదరాబాద్–34

(12వ పేజీ తరువాయి)

హాయిగా ఆ డబ్బుల్తో వేరే విధంగా ఎంజాయ్ చేయొచ్చు కదా' కెడిబాబు అడిగాడు.

'నీయవ్వా..ఇట్లా సంపుకుంటా వుండేకంటే మించిన ఎంజాయ్‌మెంటు ఇంక్యాడుంటాది సెప్పు' అన్నాడు గంగిరెడ్డి.

'మరి మీకు పోలీసోల్లతో ఇబ్బంది లేదా.. కేసులూ అవీ....'

'ఫ్రిక్షోల్లు వస్తే ఇబ్బందే..అనవసరంగా నాలుగు బాంబులు కర్చు సేయాల. మామూలుగా ఫ్రిక్షోల్లు పోలీసుల్లో యాడుంటారు చెప్పన్నా..దేవుని పున్యాన స్ట్రిక్టులేనోల్లే మావూరికి వేస్తా వుంటారు. అయినా పోలీసోల్లు మా వూరికెందుకొస్తారు. టౌనుకే పోయి ఒకటో తారీకునే లెక్క పంపిచ్చేస్తాం కదా.. పైసామే పరమాత్మా హై కదన్నా' నవ్వుతూ చెప్పాడు సుబ్బారెడ్డి.

'ఫ్రిక్షోల్లు వచ్చినప్పుడు మీరేం చేస్తారు?' అడిగాను నేను.

'ఇప్పుడే కదగంగిరెడ్డన్న సెప్పింది. అలా ఫ్రిక్షోల్లు వచ్చినప్పుడు మేము మా ఎక్స్‌పార్టీ వోల్లు కలిసిపోతాం. ఆ తర్వాత అందరం కలిసి నాలుగుబాంబులేస్తాం. అంతే. ఫ్రిక్షోల్లు ఆస్పత్రికే'

'ఈ పరిశ్రమకు సంబంధించి మీకు వేరే యిబ్బందులున్నాయా?'

'చాలానే వున్నాయి. ప్రభుత్వపరంగా సరైన ప్రోత్సాహం లేదు. సబ్సిడీలు ఇవ్వమంటే కుదరదంటారు. అన్ని పరిశ్రమలకు సబ్సిడీలు వుంటాయి. మాకెందుకు ఇవ్వరోనని' ఆవేదనగా అన్నాడు గంగిరెడ్డి.

'ఇంకా మీరు ఏయే పనులు చేస్తుంటారు?'

'బాంబులతో పాటే కత్తులు, తుపాకులు, గండ్రగొడ్డళ్లు వంటివాటి తయారీకి మిషన్లు తెప్పించినాము. అయికూడా ఇంక ఇక్కడే తయారు చేస్తాము. ఒక మాట్లో చెప్పాలంటే హత్యచెయ్యడానికి అవసరమయ్యే ప్రతి పనిముట్టు ఇక్కడ తయారవుతుంది' ఉత్సాహంగా చెప్పాడు నడిమి గంగిరెడ్డి.

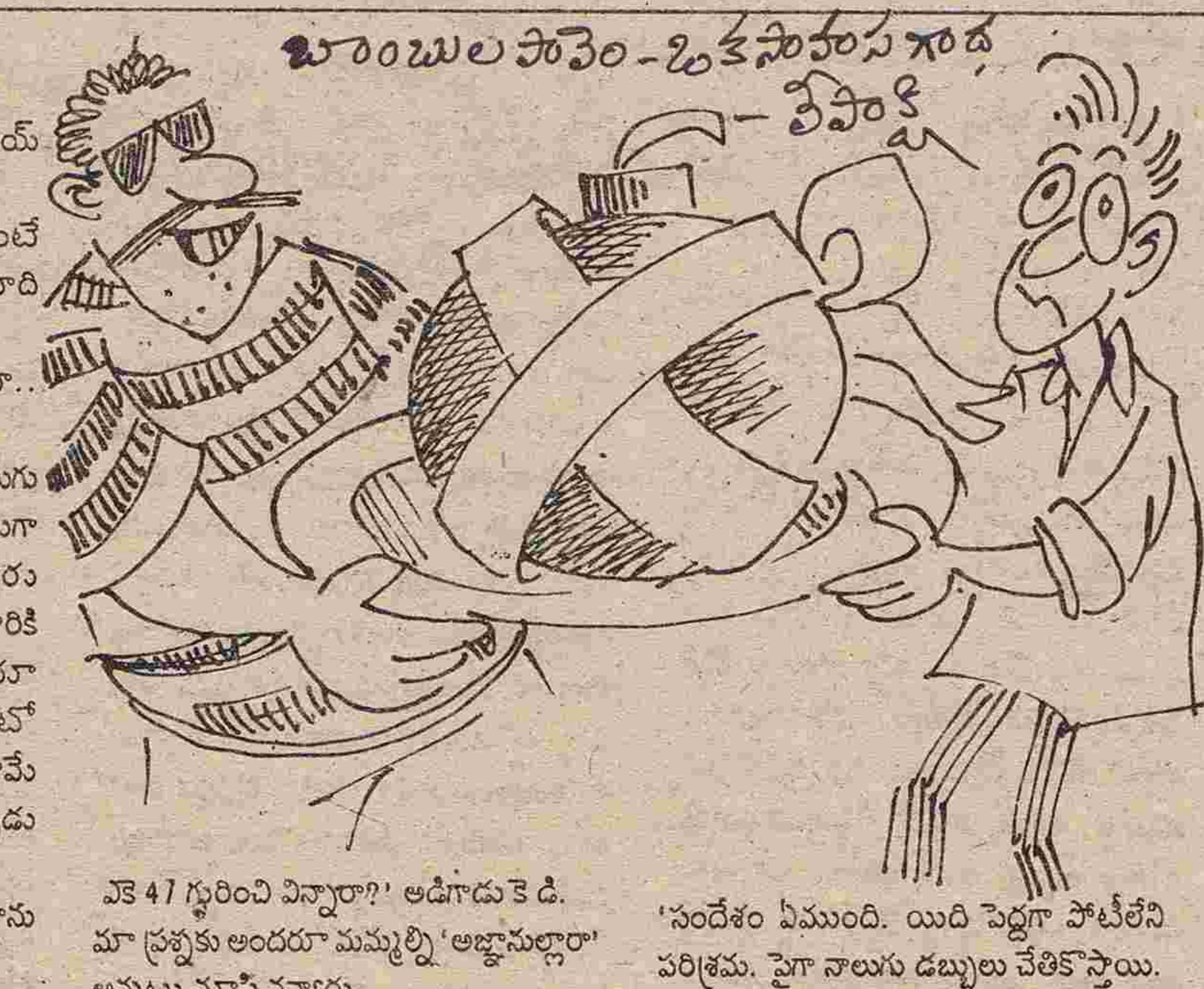

ఎకె 47 గురించి విన్నారా?' అడిగాడు కె డి.

మా ప్రశ్నకు అందరూ మమ్మల్ని 'అజ్ఞానుల్లారా' అన్నట్టు చూసి నవ్వారు.

'అవి మా అందరి ఇండ్లలోనూ వున్నాయి. జె.గంగిరెడ్డి వాళ్ల ఇంట్లో 19 రకాల గన్నులున్నాయి. చూస్తారా?' అన్నారు.

మేము గబగబ తల అడ్డంగా వూపాం.

'సరే. మీ వూరి వాళ్ల జీవితాశయమేమిటి?' అని అడిగాను నేను.

ఆప్రశ్నకు అక్కడున్నవాళ్లంతా నిశ్శబ్దమైపోయారు. జె. గంగిరెడ్డి ఉత్సాహంగా....

'ఏనాటికైనా అణుబాంబులు తయారు చేయాలన్నదే మా ఆశయం. అందుకోసం పరిశోధనలు చేస్తున్నాం' అన్నాడు.

యీసారి మేము అదిరిపడలేదు. వాళ్లు అంతపనీ చేయగల సమర్థులని మాకు అర్థమైపోయింది.

మేము ఇక్కడికొచ్చే ముందే పాత పేపర్లన్నీ తిరగేసి ఎన్నో ఇంటర్వ్యూలు చదివి ప్రశ్నలన్నీ ఒక ఆర్డర్‌లో రాసుకొచ్చాం. ఆకాయితాలు చూస్తూ కె.డి. అన్నాడు.

'చివరి ప్రశ్న. కొత్తగా బాంబులు తయారు చేసే యువకులకి మీరిచ్చే సందేశం'

'సందేశం ఏముంది. యిది పెద్దగా పోటీలేని పరిశ్రమ. పైగా నాలుగు డబ్బులు చేతికొస్తాయి. ధైర్యంగా పరిశ్రమ నడిపిస్తే లాభసాటిగా వుంటుంది. ఇంగా ఏందంటే మనకు శత్రువులెవరైనా వుంటే బాంబుల కోసం ఒకర్ని

చెయ్యిసాచే పనుండదు' అన్నాడు గంగిరెడ్డి.

మేము కృతజ్ఞతలు చెప్పి లేవబోతుంటే 'ఇంతకూ యీ సమాచారమంతా దేనికి మీకు' అని వెనుకనుంచి ఒక కంఠం వినిపించింది. తిరిగిచూశాం.

రామిరెడ్డి.

'ఇదంతా పేపర్లో రాస్తాం సార్' అన్నాడు రఘు.

'అట్లాగనా..ఏం మీకు బతకాలని లేదా?' రామిరెడ్డి కరుగ్గా అడిగాడు.

'ఏంసార్..ఎందుకట్ల అడిగారు?' కెడి బాబుకు ఏడుపు తన్నుకొచ్చింది.

'ఎందుకంటే శంకర్ మీనన్‌కు పట్టిన గతి మీకు పట్టకూడదు కాబట్టి' అన్నాడు గంగిరెడ్డి.

'శంకర్ మీననా? ఆయనెవరు?'

'ఆయనా విలేకరే. ఇట్లానే ఇంటర్వ్యూ అంటూ వివరాలు తీసుకెళ్లి పేపర్లో రాసినాడు. మూడు రోజులు పొయినాంక ఢిల్లీలో ఓ బాంబు పేలుల్లో పోయాడు'

'ఢిల్లీలోనా? అక్కడెవరు చంపారు?'

'మావాళ్లే. అక్కడా మాకు బ్రాంచి వుందిలే. హైదరాబాద్, సికింద్రాబాద్‌లలో కూడా మాకు బ్రాంచీలున్నాయి' అన్నాడు రామిరెడ్డి సాఫ్ట్ విలన్ స్వరంతో.

మాకు రక్తం చల్లబడింది.

'మీరు భలే వారుసార్. మేం వుత్తినే చూడ్డానికి వచ్చాం. యివన్నీ రాయం. మామీదొట్టు' అన్నాడు రఘు నెత్తిమీద చెయ్యిపెట్టుకుని.

'అబ్బేరాసుకోండి. ఏంకాదు. మీవృత్తి మీది మా వృత్తి మాది. మాకు పెద్ద ఖర్చేం లేదులే, ఇలాంటి ఒక్క బాంబుచాలు' అన్నాడు రామిరెడ్డి చేతిలోని కొబ్బరికాయంత బాంబుని మాకు చూపిస్తూ.

ముగ్గురం కొంచెం వెనక్కి తగ్గాం.

ఇక అక్కడే వుంటే మా ప్రాణాలు మాకు దక్కవని వెళ్లొస్తామని చెప్పాం.

'ఉండండి. చాలా దూరం నుంచి వచ్చినారు. వచ్చినోళ్లని వట్టి చేతుల్తో పంపకూడదు' అంటూ రెండు సంచులు తీసుకొచ్చి మా చేతుల్లో పెట్టాడు రామిరెడ్డి.

పల్లె ప్రజలకి అభిమానాలు ఎక్కువ. ఎవరొచ్చినా వుత్తిచేతుల్తో పంపరని మాకు తెలుసు.

'ఏంట్సార్ ఇవి, దోసకాయలా' అన్నాడు బాబు రెండు సంచుల్ని ఆత్రంగా రెండు చేతుల్తో అందుకొని.

'కాదు బాంబులు. పనికొస్తాయ్ వుంచండి!' అన్నాడు రామిరెడ్డి.

కెడిబాబు కెవ్వున అరవబోయి తమాయించుకుని వొణుకుతూ 'ఇవి మాకెందుకుసార్' అన్నాడు తిరిగిచ్చేస్తూ.

'ఇదిగో.. ఇచ్చినవి వద్దన కూడదు. తీసెకెళ్లండి. ఇవి అల్లాటప్పా బాంబులు కావు. మంచి క్వాలిటీ బాంబులు. గట్టిగా కదిలించకు. అవి ఒకదాని కొకటితగులుకున్నా కూడా పేలిపోగలవు'' అన్నాడు రామిరెడ్డి.

గంగిరెడ్డి మూడు దోసకాయల్ని తీసుకొచ్చి ముగ్గురికీ యిచ్చాడు. మేం వాటిని ఆప్యాయంగా అందుకున్నాం. బాబుమాత్రం సంచినీ, దోసకాయల్నీ ఎలా పట్టుకోవాలో తెలీక సర్కస్ చేయసాగాడు.

ముగ్గురం ఊరుదాటి మెయిన్ రోడ్ మీదకు వచ్చాం. మేం కేడీకి పది అడుగుల దూరం మెయింటెయిన్‌చేస్తూ నడుస్తున్నాం.

'రఘూ.. ఇక నా వల్ల కాదు. చేతులు వొణుకుతున్నాయి. రామిరెడ్డి యిచ్చిన బాంబుల సంచి జారిందంటే ప్రాణాలతో మిగలం' అన్నాడు కెడి.

రఘు చుట్టూ వెతికాడు. బావి కనిపించింది. సంచిని జాగ్రత్తగా బావిలో జార్చి దబీమని నేలమీద ముగ్గురం బోర్లా పడుకుని చెవులు మూసికున్నాం గట్టిగా. సంచి నీళ్లలో పడి దబ్‌మన్న శబ్దం తప్ప మరేం రాలేదు.

హైదరాబాద్‌కు వచ్చాక ఆఫీసులో కూర్చుని ముగ్గురం ఏం రాయాలా అన్న ఆలోచనలో పడ్డాం.

రామిరెడ్డి హెచ్చరిక గుర్తొచ్చి బాంబులపాలెం గురించి రాస్తే మాకు భవిష్యత్తు వుండదని అర్థమైపోయింది. అరగంట డిస్కస్ చేశాక ఓ అయిటం రాసి దానికి హెడ్డింగ్ పెట్టాం.. అదీ...

'ఎడారి కానున్న కడప అడవులు'

వచ్చేవారం కథ
[illegible]
- సువర్ణముఖి